

стверджувати, що ґрунтовніше розібратися в організації інноваційної діяльності допоможе розгляд взаємного проникнення елементів системи, тобто дослідження комплексної системи “наука – техніка – виробництво – споживання”[3]. Отже, забезпечення рівня конкурентоспроможності вітчизняних наукових досліджень на внутрішньому і міжнародному ринках повинно стати “наріжним каменем” сучасної політики держави у сфері активізації інноваційної діяльності, що сприятиме підвищенню ефективності виробництва. Саме від цього нині найбільшою мірою залежать можливості реалізації інноваційних процесів і забезпечення високої ефективності національної економіки. Становлення соціально-орієнтованої ринкової системи господарювання в Україні вимагає значного розширення масштабів інноваційної діяльності підприємств. Саме активізація інноваційної діяльності на всіх ієрархічних рівнях економічної системи є найважливішою передумовою підвищення ефективності виробництва на базі зростання продуктивності праці, збільшення обсягів виробництва сукупного суспільного продукту та національного доходу країни. Слід визнати, що забезпечення економічного зростання сьогодні є головною умовою позитивних зрушень у розвитку як України, так і її окремих регіонів у перспективі. Проблема активізації інноваційної діяльності підприємств, враховуючи її роль у розвитку народного господарства в умовах перехідного періоду, набуває особливої актуальності, але нестабільність економіки негативно впливає на організацію інноваційної діяльності підприємств на мікрорівні. Вплив інноваційного чинника на виробництво сьогодні є радикальним і комплексним.

Економіка України й далі залишається несприйнятливою до науково-технічних нововведень через низький рівень виробничої бази промисловості та слабке фінансування державою науково-дослідних і дослідно-конструкторських розробок. Ось чому формування ефективної державної науково-технічної та інвестиційної політики, спрямованої на досягнення більш високих технологічних укладів, повинно здійснюватися на основі перетворення власних наукових і дослідно-конструкторських розробок у базовий елемент виробництва. Саме активізація інноваційної діяльності наукової і виробничої сфер є важливим завданням та умовою становлення економічної незалежності України. Останнім часом в колах економістів все частіше порушується проблема ефективного інвестування в економіку в цілому та в інновації зокрема. Зрозуміло, що така зацікавленість викликана тим, що інвестиції суттєво впливають на господарську діяльність та визначають ступінь економічного розвитку держави. Очевидним і зрозумілим є те, що вирішення проблем активізації інноваційної діяльності підприємств – головна запорука здійснення успішних ринкових реформ. Крім того, досвід розвинутих країн свідчить, що вихід з економічної кризи неможливий без активізації інноваційної діяльності.

Література: 1. Абібулаєв М. С. Фінансування інноваційної діяльності // Фінанси України. – 2010. – № 3. – С. 111 – 116. 2. Абовян А. Х. К вопросу выбора инновационно-маркетинговой стратегии // Регіональні перспективи. – 2009. – №2 – 3. – С. 68 – 71. 3. Біла С. Державне управління структурно-інноваційними зрушеннями в економіці України // Вісник Української Академії державного управління при Президентові України. – 2011. – №4. – С. 66 – 78. 4. Букіна В. М. Управління інноваціями // Регіональні перспективи. – 2009. – №2 – 3. – С. 44 – 46.

ОПТИМІЗАЦІЯ ВІДТВОРЕННЯ ТРУДОВИХ РЕСУРСІВ ПІДПРИЄМСТВА

Корольова Н. М., УкрДАЗТ, м. Харків, Україна

Сама по собі оптимізація, як процес руху, до найкращого, найбільш бажаного стану припускає наявність певної мети - критерію оптимальності. На наш погляд, при суб'єктивній дії на процес відтворення трудових ресурсів важливо виділити стратегічні і тактичні цілі перед оптимізуючою підсистемою. Це передусім, і досягнення збалансованості і динамічності відтворення трудових ресурсів, забезпечення необхідної його кількості і якості відповідно до основної цільової функції підприємства. Оптимізація відтворення трудових ресурсів повинна забезпечити якнайповніше використання як соціальних передумов зростання виробництва і продуктивності праці, так і кардинально поліпшити використання трудових ресурсів, усіх його елементів. Цілепокладання в оптимізації відтворення трудових ресурсів повинне враховувати

ситуацію, що склалася в економіці країни, особливості складного і трудових ресурсів сучасного етапу розвитку ринкових стосунків. Взагалі кажучи, цілі оптимізації відтворення трудових ресурсів можуть бути диференційовані залежно від його рівнів: народногосподарського, галузевого, територіального, підприємства, підрозділу, окремого працівника. При цьому існує блок єдиних цілей усіх фаз відтворення : підтримка стійкості процесу відтворення трудових ресурсів підприємства відповідно до вимог інтенсифікованого, ефективного виробництва, науково-технічного прогресу і умов розвитку особистості працівника.

Зупинимося на характеристиці цілей оптимізації відтворення трудових ресурсів по фазах відтворення. На фазі формування необхідно, на наш погляд, забезпечити розширене відтворення фізичних і духовних здібностей працівників підприємства, а також збереження і зміцнення їх здоров'я. Метою оптимізації є також забезпечення максимальної дії професійної орієнтації, професійного відбору, а також професійної адаптації. На цій фазі слід враховувати, на наш погляд, постійну підтримку умов, які стимулювали б не лише виконання простих функцій, але і складної творчої праці індивідом. Кінцевою метою оптимізації відтворення трудових ресурсів підприємства на фазі його формування є забезпечення умов для працевлаштування на підприємстві сформованих контингентів робочої сили. Ця мета є суміжною з метою подальшої фази відтворення - розподіл трудових ресурсів. Тому метою оптимізації відтворення трудових ресурсів на кожній фазі є координація взаємодії його носіїв на стику фаз. Самостійною метою оптимізації розподілу трудових ресурсів можна вважати створення умов для руху працівників, що виключає зайві потоки, в між професійному, природному(зміна поколінь), механічному(переміщення усередині підприємства) розрізах. Отже, найбільш містким, процес оптимізації відтворення трудових ресурсів підприємства виступає на фазі його використання (функціонування). Це обумовлює і багатозначність цілей оптимізації на цій фазі. На наш погляд, основним завданням цієї фази є створення механізму дії на трудову діяльність сукупного працівника з метою підвищення її ефективності і продуктивності. Характерними для цього етапу цілями оптимізації відтворення трудових ресурсів є: - формування ресурсів з урахуванням особливостей технологічного процесу і його мобільності в умовах ринку, а також визначення нею оптимальних кількісних і якісних меж і принципів постійного їх відтворення; - вибір і впровадження найбільш раціональних, з точки зору виробництва і гармонійного розвитку особистості, режимів праці і відпочинку; - визначення і впровадження в практику найбільш продуктивних структур колективів за віком, рівню кваліфікації і так далі; - узгодження програми підготовки, підвищення кваліфікації усіх працівників виробництва з вимогами науково-технічного прогресу; - розробка і впровадження економічного, правового і соціального механізму, стимулюючого ефективну працю; - єдність трудового і технологічного процесів.

Література: 1. Колесников Б.И. Совершенствование мотивации эффективной деятельности работников государственного предприятия в условиях реформирования экономики (на примере предприятий железнодорожного транспорта) / Б.И. Колесников. – М.: ВИНТИ РАН, 1999. – 132 с. 2. Пикшин Ю.А. Повышение эффективности организации и нормирования труда на государственных предприятиях в условиях рыночных преобразований / Ю.А. Пикшин. – Екатеринбург: Изд-во "СВ-96", 1998. – 400 с. 3. Колесников Б.М. Социально-экономическая стратегия на железнодорожном транспорте в современных условиях / Б.И. Колесников. – Екатеринбург: Изд-во «СВ-96», 1997. – 171 с.

КОНЦЕПТУАЛЬНІ ОСНОВИ ФОРМУВАННЯ ІННОВАЦІЙНИХ МОДЕЛЕЙ ЕКОНОМІЧНОЇ ПОВЕДІНКИ ПІДПРИЄМСТВ

Овсчкіна О.А., Технологічний інститут СНУ імені В. Даля, м. Северодонецьк, Україна

Забезпечення успіху сучасних підприємств в конкурентній боротьбі ґрунтується на визнанні ними безальтернативності побудови інноваційної моделі економічної поведінки, під якою розуміється процес створення на інноваційних засадах конкурентоспроможних центрів бізнесу, забезпечення їх взаємодоповнюваності й стимулювання розвитку для формування і реалізації нових конкурентних переваг підприємства в цілому. Основними ознаками існування